

KAPITOLA 27



Tu noc nikdo z nás nespal a všichni jsme zůstali vzhůru po celý následující den. Netušila jsem, jak dlouho může svolání vojska trvat, ovšem neměla jsem nalézt klid, odkud neuvidím, jak muž se šedomodrýma očima přijíždí zpět k hradu.

Ostatní na tom byli nepochybně stejně. Strýc Reid jednal nenápadně, avšak pohotově. Nehodlal nic zapisovat pro případ, že by se něco pokazilo, proto se neustále pohyboval po hradě, předával informace ostatním šlechticům a zjišťoval počet našich přívrženců.

Dokonce i matka a teta Jovana přijímaly hosty – manželky a dcery z předních rodů –, aby ověřily, že stojí při nás, a pomáhaly těm, jež už se měly vypravit na cestu domů, vymýšlet dobré důvody, jimiž služebnictvu vysvětlí, proč potřebují strávit více času v hradních komnatách.

Já ty ženy neznala, a přestože jsem byla v jejich společnosti vítána, nepřipadala jsem si natolik klidná, abych se zapojila do hovoru. Nebudu se cítit uvolněně, dokud se Etan nevrátí a dokud nebude vše vyřešeno a vykonáno. Do té doby se mohlo stát cokoli.

Seděla jsem u okna, pozorovala západ slunce na obzoru a šep-
tala jsem o svých obavách Scarlet, jež se ke mně připojila.

„Není raněný, že ne?“ zeptala jsem se.

„Ne, není raněný,“ ujistila mě.

Polkla jsem a znovu přelétla zrakem po poli v dáli. Vtom jsem zaslechla chrápání. Strýc Reid byl pohroužený v modlitbě, ale já měla dojem, že matka usnula v křesle. Neotočila jsem se, abych se podívala na tetu Jovanu. „Nikdo ho neobvinil ze zrady, nezavraždil ho někde na venkově a nenechal ho v neoznačeném hrobě, vid?“

Scarlet přimhouřila oči a otočila se ke mně. „To je dost konkrétní obava, Hollis.“

„Ten výjev se mi neustále vrací v myšlenkách. To, jak se snaží vysvětlit pravdu, ale nikdo mu nevěří. A je sám proti přesile. Jsem bez sebe hrůzou, že někde leží mrtvý, a my se to nikdy nedozvíme.“

„Musíš mu důvěřovat, Hollis.“ Odrhla jsem oči od obzoru a podívala se na svou sestru. Položila mi ruku na rameno a hovořila dál: „Etan... je *silný*. Možná až příliš. A bojuje za něco dobrého; nenechá se skolit. Kromě toho...“

Stiskla rty, jako by se bála, že toho řekla příliš. Potom se však krátce ohlédla na členy naší rodiny, kteří byli zabraní do svých vlastních záležitostí, ztišila hlas a pošeptala mi: „Navíc se zaručeně vrátí kvůli tobě.“

„Pšt!“ sykla jsem naléhavě a podívala se, zda nás někdo neposlouchá. „Už jsme to spolu probíraly.“

„Ano, a je vidět, že jsi mě neposlouchala.“

„Řekla jsem ti, že mu na mně nezáleží tak, jak si myslíš.“ Posadila jsem se zpřímá. „Zeptal se mě, jestli se můžeme konečně považovat za přátele. Za *přátele*, Scarlet. Nevyzval mi nehynoucí lásku, ani mě nepožádal, abych na něj čekala, zatímco bude mstít svůj rod, nic takového. Máme být *přátelé*.“